

usí to být někde tady,“ bránila se maminka. Jedním okem sledovala silnici, druhým koukala do mapy.

„Kolem tamhletěch šutrů jsme projeli už nejmíň dvakrát,“ odvětil táta a nervózně poklepával na volant.

„Mně připadaj všechny stejný,“ zívla Klára.

„A co je vlastně ten pan Chouveau zač?“ zeptal jsem se, abych obrátil hovor jiným směrem.

„Spolužák pana Kočičky,“ pravil pes. „Chodili spolu do Akademie. On ten Jean Chouveau je vlastně napůl Čech. Nějakej Honza Procházka. A aby to nebylo tak jednoduchý, používá tady příjmení po mamince. Ta byla Bretonka. Vdala se do Čech. No a Honza tu před pár lety zdědil po strýci statek.“

„Takže další umělec,“ konstatovala Klára. „Malíř, nebo sochař?“

„No, baleťák to asi nebude,“ neodpustil jsem si.

„Jauvajs,“ sykla sestra a začala si teatrálně třít nohu.

Chtěla mě kopnout, ale stačil jsem uhnout, a tak trefila kovovou vzpěru pod sedadlem.

„Nemohli byste třeba hrát šachy, nebo si něco číst?“ zeptal se táta.

„Hm, moc vtipný,“ ušklíbla se Klára. „Šachy! Drncá to tu jak na splašeném velbloudovi. Už vidím ty figurky po celým autě.“

„Tys někdy jela na splašeném velbloudovi?“ zajímalo mě.

„Ježkovy voči! Držte mě, nebo ho zaškrtním!“

„Vzadu v batikovaný tašce jsou ty s těma magnetickejma,“ špitla maminka.

„Cože?!“